

házból áll; egy telepes két hold földet kapott s a város a telepéseket ingyen szőlővesszővel és gyümölcsfákkal látta el. Azonfelül a város építette föl a telepések házait, aminek darabja 1170 koronába került. Egy telepes a földért, házért apró részletekben ezerkétszáz koronát fizet. E telepítésekkel és parcellázásokkal elérte Kecskemét város, hogy határának közel egyharmada 20—30 hold nagyságu darabokban kisbirtokosok kezére kerüljön, ami által ennek a földdarabnak a birtokmegosztása kedvezőbbé vált, mint az ország bármely más városának, vagy akár Németországnak és Franciaországnak birtokelosztása!

Mit látunk ezzel szemben a szegedi Alföldön? Azt, hogy itt a mezőgazdasággal foglalkozó tanyai népnek hetven százaléka márról-holnapra élő zsellérje a városnak, mert a nagy kiterjedésű városi földek parcellázására soha senki sem gondol. *A szociális érzék ép úgy hiányzik a városi hatóságból, mint az észszerű gazdálkodás iránt való belátás.* A bérföldek értékesítése esetén azoknak legnagyobb százaléka átmenne a mostani bérlők tulajdonába és a fenmaradó vételárhátralékok kamatában a város évtizedeken át jelentős jövedelemtöbbletbe jutna, mely később a befolyt vételárak készpénzkamataiban találna fedezetet.

Ahelyett, hogy a nemes város ilyen jövedelmező birtokpolitikába fogna, mit tesznek a hatóság érdemes fejei? Olyan halvaszületett eszmékkel állanak elő, mint a nagykorú városi villamos, melynek ötven-hatvan esztendőn belül még a fölemlítéshez sincsen igénye. Hja! Így nem lehet jövedelmező városi üzemekre gondolni. Föl kellene frissíteni a város fejlődését irányító hivatalos testületet és különösen a gazdasági és pénzügyi ágazatok vezetésére kellene modern gondolkozásu, termékeny agyu, friss képzelőerejű, igazán modern férfiakat megnyerni, akik a

város meglevő anyagi erőivel fényesen jövedelmező birtokpolitikát tudnának a régi tepsedés helyébe teremteni.

(d)

## Meg akart halni, mert elvették a gyermekeit.

— Egy anya küzdelme a gyermekeiért. —

(Saját tudósítónktól.) A rendőri sajtókönyvben egy szerény, igénytelen kis hír huzódott meg ma. Gyakorlott szem azonban mindjárt láthatta, hogy ez a néhány sor drámát takar, amely most közeledik az utolsó fölvonás felé. A rendőri krónikában ez állt: „*Kolesszár Gyuláné, 25 éves magánzónő, tegnap délután félhétkor, Polgár-utca 21. szám alatt lévő lakásán ecetsavval megmérgezte magát.* Három nappal ezelőtt az árvaszék két gyermekét a menhelybe utalta, ezért akart öngyilkos lenni. Tettét a házbeliek hamarosan észrevették, orvost hívtak. Állapota nem veszélyes.”

Kolesszár Gyuláné, akit ma délelőtt felkeresett a lakásán a *Délmagyarország* munkatársa és aki még a tegnapi öngyilkossági kísérletétől beteg, sirva mondotta el a rövid rendőri jelentés kiegészítésekép a következőket:

— Másodszor követtem el tegnap öngyilkosságot, mert elvették a gyermekeimet. Kolesszár Gyulától, az uramtól másfél év óta különválva élek. Férjem ezelőtt négy évvel a Deák Ferenc-utcai *Kabaré-kávéház* tulajdonosa volt, de mikor a *kávéházat eladta, szakitott addigi munkás életmódjával* és könnyelműségekre adta magát. Ekkor elváltunk. Két gyermekünk, a nyolc éves Ilonka és a hat éves Endre, nálam maradt, mert én akartam fölnevelni őket tisztességben és becsületben. Magam is szegény vagyok, de mindent elkövettem, éjt nappallá tettem,

nekem való, meg azután miért bántsam azt az ismeretlen szegény ördögöt. Nagyon a szívére venné s valami lelkiismerettel én is bírok. Neki való az inkább . . .

— Igazad van barátom, mondotta Károly fáradtan, inkább neki való az . . .

— Nna! — kedves barátom! Legalább kiöntöttem előtted a szívem tartalmát. Szóval így fogok cselekedni. De azért ne gondold, hogy végleg otthagynom. Van még a feleségnél egy kellemesebb valami, a szerető . . . Na szervusz barátocskám, most már sietek, mert randevum van a kicsikével, bizonyára vár is már engem.

Károly egyedül maradt a sötét szobában. Arcát a kandalló tüze világította meg, azt bámulta, majd reszkető kézzel nyult az íróasztalába, kivette a nagy iratcsomagot, a kész munkát és beledobta a kandalló tüzebe. Bizonyos fájdalmas gyönyörűséggel nézte, mint hamvad el az utolsó papírdarab, a hosszú éjszakák verejtékes munkája. Majd fejébe nyomta az ócska, széles, fekete kalapot, magára öltötte kopott kabátját, körül nézett még egyszer s halk léptekkel kiment.

Soha többé vissza nem jött . . .

hogy két kezem munkájával keressem meg azt, amire a gyermekeknek és nekem szükségem volt. Három szobás lakásomnak minden zeg-zugát kiadtam, minden lakómat kiszolgáltam, csak hogy maradjon annyi, amiből nekünk is teljék.

— Rossz sorsom ezelőtt néhány hónappal összehozott egy özvegy asszonnyal, *Budáné dr.-nével*, aki két felnőtt fiával együtt, nálam lakott. Ez az asszony több mint két hónapig volt itt, de ez alatt az idő alatt a lakásáért *egy fillért sem* fizetett, úgy, hogy kénytelen voltam kilakoltatni. Budáné ekkor bosszút esküdött ellenem. Ott akart megbántani, ahol tudta, hogy a legjobban fáj. Följelentett az árvaszéknél, hogy én kiesapongó életet élek, udvarlókat tartok és a gyerekeimet ütöm. Éjjel üzlet után járok, ez alatt a gyermekeim egyedül maradnak otthon és egész éjjel a folyosókon kerekesskoroelyáznak. Ha pedig néha haza jövök udvarlóimmal, akkor azokkal is megveretem a gyerekeimet.

— Budáné nem elégedett meg azzal, hogy csak ő vádaskodott ellenem, hanem rávette anyámat, — akit közben megösmert nálam, — hogy valljon az árvaszéken ellenem. Anyám, aki máshol lakik, elhitte a ravasz nő szavait és mikor beidéztek, ellenem vallott. Mikor én ezt megtudtam, *zsirszódával megmérgeztem magamat* és hetekig feküdtem súlyos betegen.

— Alig néhány napja, hogy kihevertem a betegséget, ismét előről kellett kezdenem a kálváriát. Hétfőn reggel szépen felöltöttem a kis gyerekeimet és elküldtem őket az iskolába. Alig távoztak el hazulról, amikor az árvaszéktől megjelent nálam egy ur egy rendőr kíséretében és felszólított, hogy gyerekeimet azonnal adjam át. Én megmondtam, hogy a gyerekek az iskolában vannak, mire az árvaszék kiküldöttje azt mondotta, hogy *ne is várjam őket haza*, mert az iskolából a gyermekmenhelyre viszik, oda internálta őket az árvaszék. Én hiába tiltakoztam ez ellen, mondva, hogy nem lehet tőlem elvenni a gyerekeket, mert *engem még ki sem hallgattak*, az idegen eltávozott és azóta nem láttam se a kis fiamat, se a leányomat.

— Vártam . . . vártam, de nem jöttek haza. Tegnap délben kimentem a gyermekmenhelyre, legalább *látni akartam őket*. Be se engedtek azonban, hanem egy kisasszony kiizent, hogy ne háborgassak senkit, *mert most ebédelnek és ilyenkor nem érnek rá diskurálni*. Én haza jöttem szó nélkül, egész délután sirtam és este felé megmérgeztem magamat. Legközelebb majd ügyesebb leszek . . .

**Az ország bizalma.** Érdekes kimutatás kapunk illetékes helyről, amelyből kitűnik, hogy a mai napig 49 törvényhatóság szavazott bizalmat a Tisza-kormánynak, míg 4 törvényhatóság a kormány kinevezését tudomásul vette. A kimutatás itt következik. *Bizalmat szavaztak:*

Junius 14-én Marosvásárhely sz. kir. város. Turóc vármegye. (Nagy többséggel.) Zombor sz. kir. város. (Óriási többséggel.)

megszorította — hiszen tudod; majd hirtelen s váratlanul a nyakamba borult és sirni kezdett. Nagynehezen lecsillapítottam, mire elbeszélte nekem, hogy valami szegény ördöggel van jó barátságban, meg is ígérte neki a kezét, valahol az Izár-völgyben, de most már megbánta s vissza szeretné vonni a neki adott szavát, mert engem szeret . . . Hát tudod barátom, én az igazat megvallva, nagyon megszerettem ezt a leányt; de mégis, tudod, az utcán találтам rá, jóformán nem is tudom, hogy kicsoda . . .

Károly valósággal kábult volt.

— Hogy hívják azt a leányt — kérdezte határozatlanul.

— Jaj, drága öregem — nevetett Sartorius — indiszkréciót mégsem akarok elkövetni; meg azután nomina sunt odiosa. Lehet, hogy talán ismered is, hiszen alig lakik tőled négy udvarnyira. Az apja azt hiszem valami vasuti tiszt volt; nyugdíjból élnek . . .

— Nem, nem ismerem — mondotta desperáltan.

Sartoriusnak nem is tűnt föl barátja izgatottsága.

— Ugy-e barátom, — mondotta — sokkal helyesebb dolog, ha otthagynom. Nem is

# Értesítés.

Telefon 1203. sz.

Kárpitos árúk bárkinek részletfizetésre is

Dús választék kész diván, ottomán, matracok, garnitúrák stb. — Javítások jótállással szakszerűen és olcsón eszközöltnék.

# BALOG,

:: kárpitos-üzlet ::

Kossut Lajos-sugárut 6. szám.